

Textos d'Àlvar (10): La Visitació

“La fe de Maria s'ha manifestat en un lliurament perfecte als designis de Déu; i per això mateix és proclamada benaurada, feliç.” Així ho hem recordat en la Festa de la Visitació.

02/06/2014

«Per aquells dies, Maria se n'anà de pressa a la Muntanya, en un poble de Judea (Lc 1, 39). Ha conegut la seva vocació, i es mou amb seguretat dins els plans divins. Visita la seva cosina

santa Isabel, i escolta dels seus llavis la lloança de la seva fe: *benaurada tu que has cregut* (Lc, 1, 45). La fe de Maria s'ha manifestat en un lliurament perfecte als designis de Déu; i per això mateix és proclamada benaurada, feliç. La fidelitat es recolza sempre en la *fides*, en la fe, i només s'esquerda quan s'afebleix la fe.

(...) Hem rebut una crida de Déu; una llum que ens ha portat a *veure* allò que significa per a cadascun de nosaltres la vocació cristiana enmig del món. Com l'Apòstol sant Joan, estem en condicions d'afirmar que *nosaltres hem conegut l'amor que Déu ens té* (1 Jn, 4, 16. Cf. Jn 6, 69; 17, 8). La fidelitat a aquesta elecció divina exigeix que visquem de fe, sense aturar-nos ni excusar-nos en lògiques humanes, de manera que es pugui realment afirmar de cadascuna i de cadascun: benaurada, benaurat tu que has cregut.

(...)

Santa Isabel havia saludat la Verge:
benaurada tu que has cregut, i la
nostra Mare tot ho atribueix a Déu:
La meva ànima magnifica el Senyor, el
meu esperit celebra Déu que em salva,
perquè ha mirat la petitesa de la seva
serventa. Des d'ara totes les
generacions em diran benaurada,
perquè el Totpoderós obra en mi
meravelles: el seu nom és sant (Lc 1,
46, 49). La mesura de la seva fe és la
seva humilitat sense mesura.

Aprenguem de Nostra Senyora. Si de
debò anhelem que el Mestre diví ens
augmenti la fe, siguem humils.

Reconeguem la nostra baixesa dia
rere dia, amb obres, desapareixent,
trepitjant fins a les més mínimes
rebel·lies del propi jo, i aleshores
podrem ser fidels. (...)

Per complir el deure diví, penseu-hi
bé, no suposen obstacle les nostres
limitacions, amb les quals el Senyor

ja hi compta; n'hi ha prou amb la humilitat, perquè *Déu s'enfronta als orgullosos, però concedeix als humils la seva gràcia* (1 Pe 5, 5). Si en alguna circumstància consideres que et manquen forces o qualitats, no oblidis que Déu ho sap i que et va cridar i et va crear —et va estimar i t'estima!— així. *Germans, fixeu-vos qui sou els qui heu rebut la crida —* escriu sant Pau als de Corint*—: no n'hi ha gaires de savis a la manera d'aquest món ni gaires d'influents o de bona família. Ben al contrari, Déu, per confondre els savis, ha escollit els qui el món té per ignorants; per confondre els forts, ha escollit els qui són febles als ulls del món. Déu ha escollit gent que no compta, els qui el món menysprea; ha escollit els qui no són res per anul·lar els qui són alguna cosa. Així ningú no es pot gloriar davant de Déu* (1 Co 1, 26-29). Ben clarament se'ns mostra el sentit positiu de la nostra poquedat: *perquè ningú no es pugui gloriar, perquè*

ningú no pensi que ha estat cridat per les seves virtuts, o que les obres de Déu van endavant només o principalment amb mitjans humans.

El Senyor permet que experimentem la pròpia flaqueza, la desproporció entre la nostra misèria i la tasca que ens demana, perquè caminem sempre com a homes i dones humils, i posem tota la seguretat en Ell.»

(*Carta*, 19-III-1992, n. 16-19, vol. III, n. 306-309)

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/textos-
dalvaro-10-la-visitacio/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/textos-dalvaro-10-la-visitacio/) (05/08/2025)